

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5266/06
29.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље АА, против решења Министарства финансија Републике Србије - Пореске управе - Регионални центар Београд број 7311-446/2007-02 од 27.03.2007. године, у предмету пореза на доходак, у нејавној седници већа одржаној дана 29.06.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, у ставу I диспозитива, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Пореске управе - Филијале Савски Венац бр. 431-13/2810 од 31.12.2005. године, док је у ставу II диспозитива истог решења констатовано да се тим решењем замењује решење Пореске управе - Регионалног центра Београд број 4314-157/2006 од 25.08.2006. године.

Тужбом поднетом овом суду, тужила је првобитно покренула управни спор против решења туженог органа 02 бр. 4314-157/06 од 25.08.2006. године, а којим решењем је одбијена као неоснована жалба тужиље изјављена против решења пореског органа 431-13/2810 од 31.12.2005. године, којим решењем је тужили утврђен коначни износ пореза на доходак грађана и осталих јавних прихода на приходе од обављања самосталне делатности за период од 01.01.2004. године до 31.12.2004. године у износу од 60.119,99 динара. Наводима предметне тужбе тужила је истакла да је погрешно порески орган када је у предметном случају тужили утврдио пореску обавезу с обзиром на то да је надлежни орган обавештен да је киоск у којем обављала регистровану делатност уклоњен 25.06.2002. године и то по налогу комуналне инспекције Општине Савски Венац из решења бр. 355-727/02 од 12.06.2002. године, те да од тада не обавља самосталну делатност нити остварује приход од те делатности. Истиче такође да се у предметном случају, за утврђивање пореске обавезе није могла применити одредба члана 111. став 1. тачка 2. Закона о порезу на доходак грађана, нити се тужила могла поредити са пореским обвезником, с обзиром на то да није обављала делатност нити је остваривала приход, па самим тим није ни било упоредних критеријума из наведеног члана закона. Са изнетих разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље и предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Врховни суд Србије је поднету тужбу доставио на одговор туженом органу, након чега је тужени поднеском од 04.04.2007. године известио суд да је оспорено решење заменио новим решењем под бројем 7311-446/2007-02 од 27.03.2007. године, којим решењем се у ставу I диспозитива тог решења одбија као неоснована жалба тужиље изјављена против решења првостепеног пореског органа број 431-13/2810 од 31.12.2005. године, док се у ставу II диспозитива истог решења констатује да је тим решењем замењено оспорено решење, односно решење Пореске управе - Регионални центар Београд број 4314-157/2006 од 25.08.2006. године. Врховни суд Србије је примерак новодонетог решења туженог органа доставио тужили како би се изјаснила да ли је задовољна новодонетим решењем и да ли тужбу проширује и на то решење. Поднеском од 20.06.2007. године тужила је известила суд да је незадовољна накнадно донетим решењем туженог органа, те да у свему остаје код поднете тужбе коју проширује и на накнадно донето решење туженог од 27.03.2007. године.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Из списка предмета и оспореног решења види се да је тужени орган то решење донео применом члана 154. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник Републике Србије", бр. 80/02 ... 61/05), којим је прописана могућност поништавања и измене пореског решења у вези са управним спором. Наиме, оспореним решењем, као новодонетим управним актом, тужени орган је одлучио о тужбеном захтеву у целости, тако што је у ставу првом диспозитива оспореног решења предметну тужбу одбио као неосновану, са разлога датих у образложењу тог решења, док је ставом другим диспозитива истог решења констатовано да се тим решењем замењује решење туженог органа од 25.08.2006. године, а са разлога што је првобитно донето решење туженог од 25.08.2006. године било објављено пореском поступку на основу члана 107. став 1. и члана 201. став 1. Закона о службеном

ообухваћено повредом правила поступка из члана 197. став 1. и члана 201. став 1. Закона о општем управном поступку, а које недостатке је тужени, пре окончања управног спора, отклонио новодонетим решењем од 27.03.2007. године.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да је правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем, а применом одредбе члана 154. ст. 1. и 2. и члана 160. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник Републике Србије", бр. 80/02 ... 61/05), заменио првобитно донето решење од 25.08.2006. године, због уочених повреда правила поступка из члана 197. став 1. и члана 201. став 1. Закона о општем управном поступку, а којим повредама је било обухваћено то решење, те новодонетим – оспореним решењем отклонио недостатке уочене пре окончања управног спора, па самим тим и разлоге због којих би то решење могло бити поништено од стране суда у управном спору покренутом против истог. На наведени начин тужени орган правилно је применио одредбу члана 154. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, којом одредбом је прописано да порески орган против чијег је решења благовремено покренут управни спор, може до окончања спора, да поништи или измени своје решење из оних разлога из којих би суд могао да поништи то решење.

По оцени овог суда правилно је поступио тужени орган и када је оспореним решењем, а како је то наведено у ставу првом диспозитива тог решења жалбу тужиље изјављену на решење пореског органа од 31.12.2005. године одбио као неосновану, дајући за своју одлуку довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога што је и по налажењу суда, у поступку који је претходио доношењу оспореног решења несумњиво утврђено да тужиља као власник СТР-а "___", јесте обвезник предметне пореске обавезе, а по основу обављања самосталне делатности и то од дана када је решењем надлежног органа утврђено отпочињање обављања делатности, те да је истој правилном применом члана 111. Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник Републике Србије", бр. 24/01 ... 135/04), решењем првостепеног пореског органа правилно утврђена предметна пореска обавеза. Ово са разлога што тужиља није, а како је утврђено на основу документације у списима предмета, сагласно одредби члана 51. став 1. тачка 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у пореском поступку пореском органу, а ради укидања пореске обавезе, благовремено доставила веродостојан доказ (решење надлежног органа) да је извршена трајна одјава рада од стране надлежног органа. Осим наведеног тужиља је и захтев за регистрацију брисања СТР "___" поднела дана 20.02.2006. године па је решењем Агенције за привредне регистре број ББ 15998/06 од 24.02.2006. године, које се такође налази у списима овог предмета, предметна радња чији је оснивач тужиља, из Регистра привредних субјеката брисана тек са даном 20.02.2006. године, због чега је правилан закључак туженог да тужиља јесте порески обвезник по ожалбеном решењу, по основу обављања самосталне делатности и то од дана када је решењем надлежног органа утврђено обављање делатности до дана брисања радњи из Регистра привредних субјеката, а што се утврђује решењем надлежног органа.

Код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, Врховни суд Србије налази да ни остали наводи изнети у тужби нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку нити се прилажу докази који би да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управно-правној ствари.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 29.06.2007. године, У. 5266/06

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ